

Mormonihuumoria

Sakramenttikokouksessa koko perheemme istuu yhdessä, mutta joskus se käy hieman hämmentäväksi, koska isä usein nukahtaa. Eräässä kokouksessa hän kävi jälleen häviöön tuomitua taisteluaan ja nukahti lopulta pääpainuksissa ja leuka rintaa vasten. Tunneherkässä iässä oleva sisareni nyhjäsi isää ja sanoi: „Mutta isä, emmehän me vielä rukoile.”

Ronnalea Jones

On helppoa saavuttaa tasapainoinen persoonallisuus. Unohda vain huolesi yhtä helposti kuin unohdat siunauksesi.

Tehdessään tutkimusta Yhdysvaltain maatalousministeriötä varten eräs opiskelija, joka tarkasteli arvostelevasti maanviljelijän peltoja, sanoi: „Olen yllättynyt, jos saatte edes viittä tonnia perunoita tältä farmilta.” „Niin minäkin”, maanviljelijä vastasi. „Nuo ovat tomaatteja.”

Charles E. Wade

Bloomfield, New Jersey

Olin juuri pitänyt kolmivuotiaitten pyhäkoululuokassa oppitunnin isovanhempiemme auttamisesta. Lapset ryhtyivät pöydän ympärille ja alkoivat valmistaa lahjoja isovanhemmilleen. Kysyin yhdeltä pojalta, antaisiko hän pian lahjansa isoisälleen. Hän vastasi surullisena, että hänen isoisänsä oli taivaassa. Kysyin silloin: „Onko isoäitisi täällä maan päällä?” „Ei”, lapsi vastasi. „Hän on Utahissa.”

Ann Woodland

Idaho Falls, Idaho

Enkö sanonut sinulle, että sinun olisi pitänyt sijoittaa yksi elefantti kumpaankin päähän!

Piirros
Dale Kilbournin
Idea
Stella Conditin
Baden,
Pennsylvania

Vaarnanjohtaja soitti erälle vaarnaansa kuuluvalle miehelle pyytääkseen jotakin tärkeätä tietoa. Kun puhelimeen vastasi ilmeisen nuori ääni, soittaja kysyi, oliko kotona ketään muuta. Lapsi vastasi: „Veljeni on kotona.”

„No hae sitten hänet puhelimeen, ole hyvä.”

Jonkin ajan kuluttua sama lapsi tarttui jälleen puhelimeen ja sanoi: „Hän ei voi tulla puhelimeen.”

Vaarnanjohtaja, joka oli käymässä kärsimättömäksi, sanoi: „Miksi ei?”

Pikku ääni langan toisessa päässä vastasi: „Koska minä en saa nostetuksi häntä pois leikkikehästä.”

Douglas C. Bennion
Salt Lake City, Utah

(Jatkoa sivulta 249)

Pelkäsin. Sitten tein suurenmoisen huomion. Ei pelkäämisessä ollut mitään vikaa, ellen vain antanut pelon estää minua tekemästä sitä mitä oli tehtävä.

Vuoroni tuli; kävelin luokan eteen ja aloin puhua. Muistin joka sanan, ja kun viimeinen sana oli lähtenyt huuliltani, seisoin paikallani vielä hetken ja mieleeni nousi verraton ajatus, joka löysi tiensä sydämeeni. Sanoin itselleni: „Minä pidän sinusta.”

Palasin tuolilleni ja istuuduin. En kuullut yhtäkään muista esitelmistä, mutta sydämeni hakatessa rinnassani ajattelin yhä uudelleen ja uudelleen: „Tämä on ainoa oikea tapa elää.”

Olen myöhemmin oppinut, että sana *valmistautumaton* todellakin pelastaa ihmisen pälkähästä ja vapauttaa hänet paineesta. Oppimalla tuon sanan pääsee tekemästä mitään, mutta ei myöskään koskaan tunne iloa jonkin sellaisen asian tekemisestä, joka saa ihmisen sanomaan itselleen: „Minä pidän itsestäni.”

Ahkeruus

Fritz L. Mäkinen

„Köyhtyy, joka laiskasti kättä käyttää, mutta ahkerain käsi rikastuttaa.“ (Sananl. 10:4)

Jeesuksella Kristuksella oli maan päällä ollessaan suuri työ tehtävänään – työ, jonka kautta jokainen ihminen tuli osalliseksi ylösnousemuksesta ja jonka perusteella jokaisella on myös mahdollisuus iankaikkiseen elämään siellä, missä Jumala asuu.

Vapahtajamme ei suorittanut tätä työtä yksin, vaikka Hän ratkaisevalla hetkellä ottikin vastuun yksin kantaakseen. Tämä Vapahtajamme työ jatkuu meidän päivinäme ja me kaikki olemme kutsutut osallistumaan siihen. Miksi me sitten olemme kutsutut? Siksi että iankaikkista elämää Jumalan luona ei anneta ihmiselle lahjaksi, vaan hänen on ahkeroitava ja ponnisteltava saavuttaakseen sen.

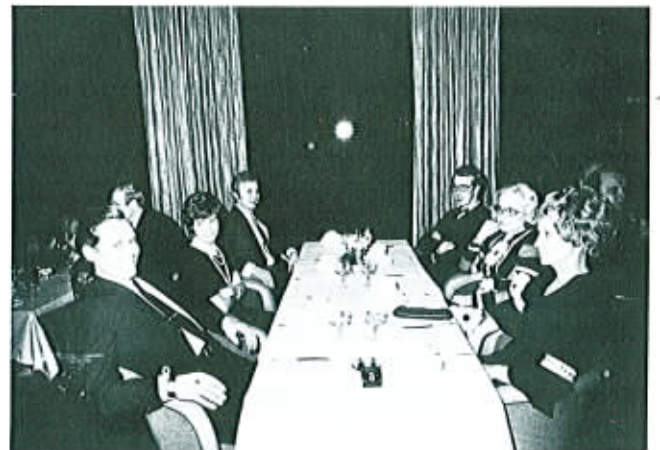
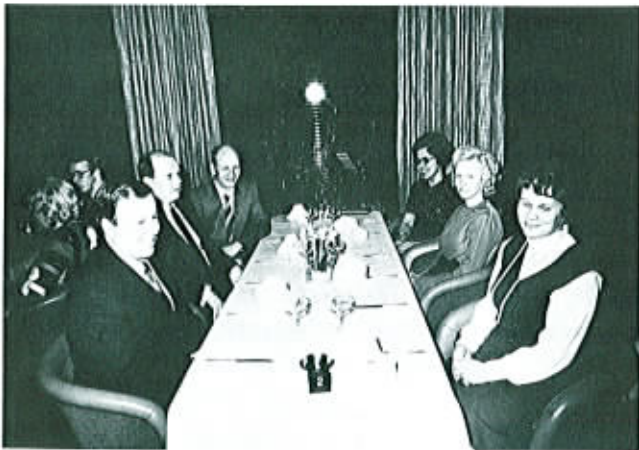
Kirkko auttaa meitä näissä pyrkimyksissämme. Se tarjoaa kaikille jäsenilleen ahkeroinen ja palvelemisen mahdollisuuden, ja tämä kaikki siksi, että löytäisimme oman todellisen itsemme ja tulisimme ymmärtämään, että ainoastaan ahkeroinen muitten hyväksi me teemme Herramme tahdon. Monesti meitä vaivaa jonkinlainen saamattomuuden tila, jolloin emme saa itsestämme irti mitään. Kaikki tehtävämme tuntuvat meistä vaikeilta ja hankailta. Kapinoimme ja riitelemme itsemme kanssa. Silloin meidän on hyvä muistaa presidentti Heber J. Grantin sanat: ”Olen vakuuttunut siitä, että menestymisen laki täällä ja tuonpuoleisessa elämässä on se, että ihmisellä on nöyrä ja harras sydän ja että hän tekee työtä ja jälleen vain työtä.”

Jos työmme kirkossa on velvollisuuden sanele-

maa, niin sillä ei tule olemaan siunausta, sillä Herran Henki ei silloin pääse meitä ohjaamaan, ja tulokset ovat sen mukaiset. Kuuluu venäläinen kirjailija Leo Tolstoi on sanonut: ”Kehno ihminen ei tee sitä, mitä hänen käsketään tehdä. Keskitason ihminen tekee juuri täsmälleen sen, mitä hänen käsketään tehdä. Keskitason yläpuolella oleva ihminen ei odota sitä, että joku käskää häntä tekemään jotakin.”

Hyvillä suunnitelmilla ei ole mitään merkitystä, eivätkä ne johda minkäänlaisiin tuloksiin, jos niitä ei utteruudella ja innolla ryhdytä toteuttamaan. Vain todellisella, vilpittömällä aherruksella voimme saavuttaa tuloksia. Herra sanoo: ”Sillä jos te tahdotte, että minä annan teille sijan selestisessä maailmassa, teidän on valmistauduttava tekemään se, minkä minä olen käsenyt teitä tekemään ja minkä vaadin teiltä.” (LK 78:7) Linaan vielä erään kohdan presidentti Heber J. Grantin puheesta: ”En pelkää kenenkään ihmisen minua koskaan vahingoittavan, mutta pelkään, etten kenties ole niin utterana kuin minun tulisi olla, ja pelkään, etten tule ehkä käyttäneeksi kaikki Jumalan antamia lahjoja tavalla, jolla minun olisi niitä käytettävä.”

Jos me otamme kaikki tehtävämme kirkossa vastaan siten, että todella haluamme työskennellä lähimmäistemme hyväksi, ja annamme samalla kaiken kiitoksemme ja kunnian Jumalalle siitä, että saamme työskennellä Hänen valtakunnassaan, niin silloin meistä ehkä voidaan kerran sanoa: ”Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija”.

NAP:ien keväinen tempaus Helsingissä

Maaliskuun 24. päivänä kokoontui Pohjois-Helsingin seurakunnan kappelille satapäinen nuorten avioparien joukko ympäri Suomen vuosittaiseen tapahtumaansa. Päivän teemana oli tällä kertaa "Kommunikointi perheessä", ja päivänavaus tapahtui nykyajan stressiä kuvailevan filmin parissa. Sen jälkeen Ansu ja Pekka Roto alustivat keskustelun aiheesta "Perheen ihmissuhteet". Muina alustajina olivat Anna-Liisa Rinne aiheenaan "Miten saan ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa", sekä Kari Haikkola, jonka aiheena oli "Perheen aikataulu". Välillä keskusteltiin pienryhmissä, joiden työskentelyn tulokset raportoitiin toisille ryhmille. Iltapäivän päättivät sisar Waden ja presidentti Waden puheet, jotka keskittyivät aiheisiin "Kuinka tuen miestäni" ja "Varaa alkaa myös perheellesi".

Perinteiseksi voitaneen katsoa muodostuneen NAP:ien illanvieton – aluksi illallinen seisovan pöydän antimia nauttien ja päätteeksi tanssiaiset.

Pertti Felin

Photo: Pertti Felin

